

CAPITOLUL 12

MICHELLE SIMȚI ÎN AER CĂLDURA UMEDĂ și tensionată care anticipa furtuna iminentă. Cu un gest ușor se așeză pe spate, pe bancheta extrem de confortabilă a limuzinei. Un miros de piele nouă îi umplu simțurile, în timp ce prin geamurile fumurii se conturau succesiv siluetele clădirilor. Primele picături de ploaie lovira asfaltul încins cu un sunet plăcut, însoțit de un miros proaspăt și revigorant de pământ ud. Apoi picăturile mari de apă începură să clocotească pe suprafața încinsă, într-un dans ritmat. Un abur subțire, ca un fum, se înălța ușor deasupra șoselei, ca și cum strada își arunca toată căldura acumulată în timpul zilei. Mașina făcu un viraj lejer spre dreapta și apoi

continuă să meargă pe drumul principal încă 300 de metri, până când se opri în fața unui magazin de îmbrăcăminte. Michelle își luă poșeta și se întinse către locul din față, apropiindu-se de șofer.

– Așteaptă-mă în mașină, Adrian. Mă întorc repede.

Portiera se deschise înainte ca ea să atingă mânerul. O mână îmbrăcată în mănușă se întinse către ea, iar ea rămase pe loc, ușor nedumerită. Adrian se întoarse să o privească, iar în ochii lui se reflecta o amestecătură de jenă și frică. Michelle înghiți în sec.

– Îmi pare rău, doamna Moretti, am fost nevoit să-l anunț că venim aici.

Michelle simți un regret profund pentru Adrian. Era deja a doua oară când îl puna într-o situație dificilă, iar ultima dată băiatul suferise câteva lovituri serioase. Diego stătea cu o mână întinsă către ea și cu cealaltă ținea o umbrelă neagră mare. Privirea lui era ancorată în stradă, însă Michelle își putea da seama că el era încă supărat pe ea.

– Este în regulă, Adrian. Nu-ți face griji. Zâmbetul ei păru să-l liniștească pe băiat. Cum spuneam, mă întorc repede.

Îi luă mâna lui Diego și îl urmă în interiorul magazinului. În spatele lor, alți patru paznici îi însoțiră.

– Nu crezi că este puțin exagerat să merg la cumpărături cu atât de multe escorte?

– Sunt prea puține, având în vedere cine te urmărește.

Michelle tresări involuntar la ideea că ar putea să se întâlnească din nou cu Lorenzo. Amintirea puternică pe care bărbatul i-o lăsase o făcuse să stea trează nopți întregi după întâlnire. Toni aflase rapid despre aventura

ei. Inițial, Michelle se temuse că el nu o va mai lăsa să iasă din casă, dar bărbatul nu menționase niciun cuvânt despre întâlnirea ei cu Lorenzo. Era plecat într-o călătorie de afaceri de aproape patru luni, dar îi promisese că se va întoarce în curând. Prezența constantă a lui Diego lângă ea era o dovadă suficientă că Toni luase măsuri suplimentare pentru a o proteja în lipsa lui.

– Te agiți degeaba. Nu prezint niciun interes pentru el. Încearcă doar să afle ce s-a întâmplat cu Nate.

– Nu-l cunoști pe Lorenzo.

Magazinul de haine era extrem de spațios. Podeaua era acoperită cu un covor moale, iar pereții erau vopsiți în tonuri de culori calde, cu elemente de decor minimalist și o iluminare ambientală plăcută. Cu toate că încă nu era ora de închidere, Michelle observă că magazinul era complet gol. Se opri și îl privi pe Diego.

– Nu poți să întrerupi întreaga activitate a magazinului doar pentru că eu am decis să ies. Nu pot garanta că voi cumpăra ceva.

Diego îi urmări cu atenție pe cei patru bărbați care inspectau fiecare cabină de probă. Pe măsură ce aceștia intrau și ieșeau, îi transmiteau că locul era liber.

– Bucură-te de privilegii. Sau nu. Cumpără ce vrei. Sau nu cumpăra nimic. Ai la dispoziție 30 minute.

Diego făcu un semn și două angajate se apropiară. Bărbatul rămase la distanță, iar femeile cu vestimentație impecabilă și zâmbet primitiv se grăbiră să-i ofere sfaturi și asistență personalizată lui Michelle. În colțurile magazinului se aflau canapele confortabile și zone de așteptare elegante, unde soții sau doamnele se puteau relaxa. Spațiile

erau decorate cu gust și din loc în loc se găseau mese cu apă și reviste de modă. Diego se așeză pe una dintre ele, iar gărzile rămaseră în picioare, urmărind fiecare mișcare a lui Michelle.

Femeia alese la întâmplare câteva stiluri și combinații oferite de cele două fete, apoi se îndreptă spre ultima cabină de probă. Se întoarse să închidă ușa în spatele ei și observă cum Diego o evalua din priviri. Expresia lui curioasă părea să sugereze că el bănuia adevăratul motiv pentru care ea se afla acolo. Inima ei începu să bată puternic de teamă că ar putea fi descoperită. Diego nu înțelegea de ce era atât de hotărâtă să afle ce s-a întâmplat cu Nate și era conștientă că el nu va tolera ușor o altă încălcare a regulilor sale stricte. După ce ușa se închise în spatele ei, ea se sprijini de aceasta și inspiră profund de câteva ori, încercând să-și adune curajul.

Cabina de probă era generoasă ca spațiu, aproape cât o cameră de zi, iluminată bine și dotată cu oglinzi mari pentru a permite clienților să vadă cum se potrivește fiecare articol de îmbrăcăminte. În partea dreaptă a camerei se afla un suport metalic special pentru haine, așa că Michelle se îndreptă spre el și agăță cu grijă umerășele. Apoi, cu o grabă de neînchipuit, verifică în mod frenetic ce se afla în spatele primei oglinzi. Fără a putea găsi ceea ce căuta, se îndreptă către oglinda următoare și repetă același proces până când ajunse la ultima. În acel moment un gând neașteptat îi trecu prin minte și începu să se întrebe dacă nu cumva informația fusese plasată în mod intenționat, pentru a o atrage într-o cursă. Rămase pe loc o clipă și privi cu teamă în jur. Nu se afla nimeni în preajmă, iar dincolo de uși se puteau auzi vocile gărzilor ei care purtau discuții cu cele două

angajate tinere pe care le întâlneau mai devreme. Conversațiile lor păreau să aibă un ton mai mult decât prietenos, iar Michelle se gândi că poate Diego era într-o dispoziție bună, de vreme ce le permitea să se distreze în timp ce o supravegheau. Sau poate că el nu percepea nicio amenințare. Ultimul gând îi oferă un sentiment de liniște.

În momentul în care atinse cu degetele partea din spate a ultimei oglinzi, aceasta emise un scârțâit ascuțit, iar inima ei dădu să-i sară din piept. În fața ei se dezvăluă o nișă secretă și cu grijă Michelle ridică bilețelul de pe poliță. Degetele ei tremurară ușor pe măsură ce desfăcea bucata de hârtie, iar apoi se strânsură puternic când citi mesajul. „*Te-am prins!*” Înainte ca ea să aibă ocazia să reacționeze în vreun fel, o mână puternică îi acoperi gura, iar ea se trezi lipită de un corp pe care îl recunoștea într-o anumită măsură. Bărbatul o trase ușor în spate, apoi închise oglinda și o privi în imaginea reflectată. Buzele lui se apropiară de urechea ei, iar ea îi simți respirația caldă pe gât.

– O să-ți dau drumul acum, iar tu nu o să țipi.

Lorenzo așteptă până în momentul în care ea încuviință, apoi o întoarse cu fața spre el și îi eliberă gura cu grijă, fiind pregătit să îi oprească un eventual strigăt de ajutor. Data trecută când o întâlneau, femeia fusese complet speriată de el, tremurase în brațele lui minute în șir. Acum, expresia profundă de pe chipul ei îl captivă din nou. Încruntarea ei părea neobișnuită în contrast cu frumusețea trăsăturilor ei și el se lăsă intrigat de această discrepanță.

– Ai înnebunit? strigă ea în șoaptă. Te-ai pus în pericol venind aici.

Atenția pe care o arăta față de siguranța lui se dovedi a fi și mai neașteptată, iar bărbatul nu putu să nu zâmbească.

– Nu mai mult decât ai făcut-o tu, furnizându-i informații lui Nate în toți acești ani.

Michelle se uită speriată spre ușa închisă, de parcă șoaptele lor ar fi putut răzbate dincolo de ea.

– Știu că Nate încerca să te ajute să fugi, continuă el. Spune-mi tot ce s-a întâmplat. De ce planul nu a funcționat?

Michelle își strecură o mână prin păr, iar degetele ei vibrau ușor, dezvăluind starea de nervozitate. Când în cele din urmă începu să vorbească, fiecare dintre șoaptele ei erau rostite cu o pauză lungă sau întrerupere, ca și cum depunea un efort considerabil pentru a le scoate.

– Nu știu ce s-a întâmplat. Planul avea niște neajunsuri. Chiar dacă Diego și-ar fi făcut partea lui, nu ar fi fost suficient. Aveam nevoie de... se opri pentru o clipă și respiră greu, lăsându-și aerul să iasă brusc din plămâni.

– Aveați nevoie de...

– Aveam nevoie de ajutorul tău, spuse ea, evitând să se uite direct în ochii lui. Nate intenționa să te implice. Avea de gând să-ți dezvăluie totul, dar... nu a mai apucat.

Sprâncenele lui Lorenzo se curbară brusc în sus, apoi se relaxară rapid. Privirea lui era plină de incertitudine.

– Deci planul vostru era să mă implicați și pe mine în plan?

– Da, Nate a crezut că ești singura persoană care m-ar putea ajuta.

În spatele ușilor se auzeau râsete, iar Lorenzo se întoarse pentru o clipă să supravegheze conversația. După ce se asigură că nu exista nicio amenințare de a fi descoperiți, se întoarse pentru a o privi pe Michelle.

– Asta înseamnă că ai cu adevărat necazuri serioase.

– Acum nu mai are importanță, spuse ea, iar Lorenzo observă că privirea ei se întristase.

Bărbatul experimentase o mare cantitate de suferință de-a lungul vieții sale, iar fiecare experiență îi consolidase și mai mult rezistența. Tatăl său nu îl protejase de suferință, dimpotrivă, folosisese această metodă pentru a-i întări caracterul și pentru a-l face mai puternic. Lorenzo nu era de acord cu abordarea lui, dar nu putea nega faptul că îi fusese de folos. În contrast, pentru o femeie atât de tânără și atât de frumoasă, suferința părea să fie o rană adâncă și el nu reuși să-și ascundă sentimentul de empatie care îl cuprinsese. În loc să continue, alege să schimbe direcția conversației.

– Este adevărat că Nate primea bani de la soțul tău pentru finanțarea agenției?

Michelle se întoarse brusc pentru a-l privi și câteva cute de îngrijorare apărură pe fruntea ei.

– Nate nu era implicat în afacerile lui Toni.

– Nu asta te-am întrebat.

Ea își coborî privirea spre pământ. Tristețea păru să se evapore, fiind înlocuită de un sentiment de nervozitate și agitație. Era evident că femeia evita să discute despre acest subiect.

– S-a întâmplat o singură dată, acum mulți ani. Agenția era amenințată cu închiderea, iar Nate nu mai beneficia

de sprijinul superiorilor voștri. Acțiunile lui atrăgeau prea multă atenție. A fost un compromis necesar.

– Noi îl numim trafic de influență.

– Și colaborarea cu foștii mafioți cum o numiți?

Lorenzo își mușcă ușor buza pentru a înfrâna un zâmbet. Femeia deținea informații despre trecutul său, iar el se întreba dacă frica ei din prima lor întâlnire fusese generată de poveștile și zvonurile care circulau despre el. Admiră hotărârea ei, mai ales că era îndreptată spre apărarea lui Nate. Dar dacă l-ar fi cunoscut mai bine ar fi înțeles că nu era nevoie să-l apere pe Nate în fața lui.

– Dacă mă minți...

– Nu te mint! strigă ea cu voce șoptită, privindu-l în ochi.

El simți tentația de a-i testa limitele, curios să afle cât de mult era dispusă să-l înfrunte. Se apropie de ea într-un mod care părea amenințător, dar ea nu păru să cedeze și nici să se retragă. De altfel nu părea nici să respire.

– Încerci să mă intimidezi, dar spun adevărul, zise ea și își menținu poziția fermă.

– Nu încerc, chiar reușesc.

– Nu îmi este frică de tine.

Un zâmbet larg îi lumină chipul, iar Lorenzo se aplecă și mai mult în față, apropiindu-se de ea până la un pas de atingere.

– Aproape că îți pot auzi pulsul.

Ea încercă să se îndepărteze de el, însă bărbatul îi puse o palmă pe abdomen și o împinse înapoi. Michelle simți ca respirația ei încetinise și aerul pătrundea din ce în ce mai greu în plămâni.

– Dacă am reușit să mă apropii atât de mult de tine, consideră că nu există niciun refugiu suficient de sigur pentru tine, dacă alegi să mă minți.

Privirea lui era intensă și serioasă, iar zâmbetul lui dispăruse complet. Femeia îl contempla cu o privire adâncă, iar Lorenzo nu descoperi nicio urmă de frică în ochii ei. Continuă să rămână aproape de ea și pentru o clipă scurtă se lăasă fermecat de frumusețea ei. Ea își fixă privirea asupra trăsăturilor lui, pe care le rememora ca fiind aspre, dar acum păreau netede și extrem de masculine. Tatuajul delicat de pe tâmpla dreaptă cobora ușor până la jumătatea pomelului și Michelle se gândi că poate emblema familiei Lazzarri era cea care îi înspăimânta pe toți. Cu toate acestea, ochii lui verzi, pătrunzători, atrăgeau atenția în mod deosebit. Bărbatul din fața ei emană o atracție puternică. Michelle nu reușea să determine dacă duritatea lui era rezultatul siguranței pe care o transmitea, însă faptul că se apropiase atât de mult de ea, fără nicio teamă că în camerele învecinate se aflau gărzi gata să ucidă pe oricine s-ar fi apropiat de ea, îi întări convingerea că el era, cu adevărat, singura persoană care putea să o ajute.

– Vino peste două zile la ascunzătoarea de la garaj și îți spun tot ce știu.

Cuvintele fuseseră rostite fără nicio pauză de inspirație, iar femeia conștientiză ceea ce spusese abia după ce ele fuseseră șoptite. Chiar și așa, nu avea nici cea mai mică intenție de a-și retrage cuvintele. Observă lipsa totală de surpriză din ochii lui și pentru o clipă se gândi că poate el

asta plănuise de la bun început. Lorenzo își îndreptă privirea către ușă, de unde se auzeau voci, rămase o clipă în așteptare, apoi se întoarse din nou către ea.

– Ascunzătoarea aia a fost abandonată cu mulți ani în urmă.

– Era unul din locurile de întâlnire cu Nate. Pot ajunge acolo la ora 20:00.

– O să vin singură, completă ea înainte ca Lorenzo să-i răspundă.

Ceva îi distrase atenția, iar el își pierdu concentrarea pentru moment. Rămase cu ochii ațintiți într-un punct fix, iar ea realizează că cineva îi vorbea prin cască. După ce își recăpătă atenția, el o privi pentru o clipă, apoi se îndepărtă ușor de ea.

– Poate ar fi bine să probezi ceva.

O clipă de confuzie o cuprinse, apoi își dădu seama că hainele erau lăsate neatinsse pe suport. Auzi pași apropiindu-se și se grăbi să le ia de pe umerase. Le amestecă în grabă, pentru a sugera că le probase deja. Mâinile îi tremurau sub greutatea hainelor, iar în sinea ei se ruga să nu fie observată de Diego. Se întoarse pentru a-l privi pe Lorenzo, dar bărbatul dispăruse într-un mod misterios. Se auzi un ciocănit scurt, iar în clipa următoare ușa se deschise și Diego apăru în prag. Michelle simți brusc o slăbiciune în genunchi și avansă cu pași precauți, de teamă să nu cadă la picioarele lui. Apoi își adună tot curajul rămas într-un zâmbet pe care spera să-l facă să pară și autentic, precum era de fermecător.

– M-am hotărât. Le iau pe toate.

Diego scrută încăperea, apoi se concentrează cu privirea asupra ei. Ea așteaptă în tăcere rezultatul evaluării. O ușurare incredibilă o cuprinse atunci când el se retrase și îi făcu loc să iasă pe lângă el. Nu avea nicio idee despre locul unde s-ar fi putut ascunde Lorenzo, însă era convinsă că bărbatul era precaut în privința propriei sale siguranțe. În timp ce zgomotul casei de marcat și sunetul ambalajelor umpleau liniștea din magazin, în mintea lui Michelle începea să se contureze un nou plan de evadare.
